

РЕШЕНИЕ

№ 1935

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12843** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при 03 РУ-СДВР чрез юрк. П. срещу решение от 29.10.2021 г. по НАХД № 9657/2020 г. на СРС, НО, 6 състав. С оспореното решение е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-1806/11.07.2020 г., издадена от С. Г. С. – полицейски орган при 03 РУ-СДВР.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено, като бъде оставена в сила издадената заповед за задържане. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – Е. Е. М. – в съдебно заседание не се представлява. От процесуалния му представител адв. В. е постъпила молба, в която заявява, че оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разности.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, Първи касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение СРС по жалба на Е. Е. М. е отменил като незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № № 227зз-1806/11.07.2020 г., издадена от С. Г. С. – полицейски орган при 03 РУ-СДВР, с която Е. Е. М. е бил задържан за срок от 24 часа в 07 РУ-СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Направил е извод, че при издаването на заповедта неправилно е приложен материалният закон, тъй като не са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган не е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление от задържаното лице.

Съгласно цитираната разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, поради което е задължително преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление.

Съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР в заповедта за задържане се посочва фактическото и правно основание за задържането на лицето. В процесната заповед липсва описание на деянието, мотивирало полицейският орган за вземане на решение за задържането на лицето.

Както правилно е приел и СРС в решението си, от събраните доказателства не се установява по категоричен начин към момента на задържането да са били налице данни, от които да се направи предположение за извършено от М. престъпление. От издателя на заповедта не са ангажирани никакви доказателства, от които да се установява, че към момента на задържането на лицето органът е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление. Обстоятелството, че е било образувано досъдебно производство, в което лицето е било разпитано като свидетел, не може да обоснове законосъобразност на задържането му, тъй като наличието на предпоставките за задържането се преценява към момента на неговото извършване, а не в следващ момент.

С оглед изложеното решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Процесуалният представител на ответника претендира разноски по представен списък в размер на 730 лв., представляващи платено в брой адвокатско възнаграждение. Предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, касационният състав приема, че на ответника следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в минимален размер на 500 лв., определено на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.10.2021 г. по НАХД № 9657/2020 г. на СРС, НО, 6 състав.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Е. Е. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], ет. 6, ап. 10, сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща разноси в производството.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.